

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

27/2014

17. září 2014

ročník 99

cena: 13 Kč

*Průští číslo vyjde
1. října 2014*

Z obsahu

- * Proč oslavovat
reformační výročí*
- * Víra důvěruje
Boží věrnosti*

Poselství ke 14. neděli po sv. Trojici

PŘÁNÍ NETRADIČNÍM KŘESŤANŮM
1 Te 5,14–24

K závěru setkání nebo života, s vidinou konce, shrneme to nejdůležitější.

tějš, co jsme chtěli sdělit. Proto u těchto několika vět apoštola Pavla v závěru dopisu církvi v Tesalonice můžeme poznat, co považoval u kristovců za důležité. V Tesalonice 50. let prvního století nebyla církev s dlouholetou tradicí. Pocházeli z různých rodin i sociálních skupin, byli různých povah i temperamentu. Spjoval je Boží Duch a víra v Ježíše jako Krista a Pána a mluvili jedním jazykem, i když to nemusela být jejich mateřština. Církev byla a je různorodá skupina spojená Duchem svatým. Proto apoštol zdůrazňuje, aby se zajímali jedni o druhé i o ty problémové a aby Boží láska mezi nimi nezůstávala jen ve slovech. Jak aktuální i pro nás dnes! Podobně jako i výzva k radosti, kdy nesmíme opomenout Ježíšův pláč a smutek. Ale jak láska, tak

i radost je projevem přítomnosti Božího Ducha dle Ga 5,22. K projevům či darům Ducha patří také prorocství, která nás často vyvádějí z míry a ze zajetých církevnických kolejí a pro zachování klidu bychom je raději umlčeli. Druhým extrémem je zase zahodit to, co nám Bůh již zjevil, Bibli, a co nás o církvi naučil, smysluplné tradice. I tak máme zkoumat, co je dobré a nezůstat u pouhého zkoumání, ale žít to, co je dobré, dobré podle Boha. Tak nás Bůh zachová připravené na setkání s Ježíšem tváří v tvář. Ať je naše následování Ježíše reálné ve vztazích a zájmu o další nejen v církvi.

Erik Poloha,
kazatel BJB
Praha - Vinohrady

"Nekulaté" výročí

Příští rok se bude o mistru Janu Husovi jistě mluvit hojněji, šest set let je šest set let, a doufám, že mu pozornost nebude věnovat jen církev. Přesto se domnívám, že není od věci zamyslet se i nad rokem 1414. A možná byl tento rok pro mistra Jana ještě těžší než ten rok následující, kdy kostky již byly vrženy a věci běžely nezadržitelně svou cestou k hořkému konci. V létě 1414 byl Hus již přes dva roky v klatbě a musel se uchýlit na venkov (nad Prahou byl vyhlášen interdict, to znamená zákaz udílení svátostí, pohřbívání apod., pokud bude Hus v městě přítomen), pod ochranu svých šlechtických přátel. Jeho situace byla neobyčejně obtížná, snad se chce říci bezvýchodná. U papežské kurie leželo na něho několik žalob, jež tam poslali pražští preláti. Byl obviňován, že káže bludy a že jeho názory jsou kacírské. Když mu tedy tohoto roku bylo doručeno pozvání na církevní koncil do Kostnice u Bodamského jezera - od samotného císaře Zikmunda -. musel si uvědomit, že pokud pozvání vyhoví, pojedí tam vlastně k soudu. A jeho výsledek, jak máme z dnešní doby nejednu zkušenost, může být různý. Vyskytují se názory, že Hus byl naivní a nebezpečí si buď neuvědomoval, nebo je podceňoval. To nepovažuji vůbec za možné u člověka tak pronikavého myšlení. Pro mistra Jana nastala doba bolestného zvažování pro a proti. Vycítil příležitost, že před tváří všeho křesťanstva může obhájit své myšlenky, které přece snesou jakoukoli kritiku, neboť jsou založeny na Písmu, nikoli na svévoli samozvaného kazatele bažícího po popularitě. Ta byla ovšem nesmírná, vždyť kaple Betlémská bývala naplněna do posledního místa. Určitě bral Hus v potaz i možnost, že to dopadne špatně, natolik znal poměry v tehdejší církvi i vliv svých nepřátel. Jenže mu tanula na mysli slova apoštola Pavla z 1. epistoly ke Korintským 9,16 a 19: "Nebo káži-li evangelium, nemám se čím chlubit, poněvadž jsem to povinen, ale běda by mně bylo, kdybych nekázal. Svoboden zajisté jsa ode všech, všechněm sebe samého v službu jsem vydal, abych mnohé získal." Císař Zikmund sice slíbil Husovi průvodní list, tak zvaný glejt, zaručující mu volný průchod Německem (uvažme, že jakožto osoba pod klatbou mohl být i beztrestně zabit), avšak Husovi přátelé, kteří již měli se Zikmundem své zkušenosti a znali jeho proradnost, ho před cestou varovali. (Ukázalo se, že se v Zikmundovi nemýlili.) Těžké dilema, jež si už sotva dnes dovedeme představit, Hus vyřešil tím, že se nakonec rozhodl na koncil jet. Věrnost Ježíši Kristu u něho zvítězila. Glejt však stále nepřicházel, cestu nebylo již možno odkládat, a tak v říjnu 1414 vyrazil z hradu Krakovce na Rakovnicku průvod v čele s Husem, doprovázeným dvěma šlechtici. Glejt měl na něj čekat v Norimberku, císař však mezitím odejel do Špýru,

Dokončení na str. 2

Sám proti sobě

To je jedna ze správných definic hříchu, zvláště když ji rozšíříme o sdělení, že hřích je odmítnutím toho obrazu člověka, jak jej Bůh stvořil a určil. „Tys mne stvořil, abych tě miloval a poslouchal, ale já půjdu jinou cestou. Vím, že se ti to nebude líbit. Ale nedám se od své cesty odradit, i když mne přesvědčíš, že jednám sám proti sobě.“ Tuto skutečnost nejzřetelněji vystihl jeden z těch hříšníků, kteří bez ostychu mluvili o strašlivých důsledcích hříchu. Byl to jeden z prvních pronásledovatelů Ježíše Krista, a kupodivu jeho pozdější největší apoštol Pavel - Saul z Tarsu, narozený začátkem prvního století, snad popravený v roce 67, jenž svou mučednickou smrtí dověděl naprostou oddanost Pánu Kristu. Římským křesťanům napsal příběh své víry. Nejprve se vyznal ze své hříšnosti a přivlastnil ji každému

člověku, ať si je toho vědom, nebo ne: „Necíním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci“ (Ř 7,19). Podle svého určení by měl každý člověk přijímat svůj život s vděčností z Boží ruky a svého stvořitele milovat. Místo toho se ve své nejvnitřnější intimitě, ve svém srdci zabarikádoval proti Bohu. Potvrdil tak jednu z definic hříšníka a jeho hříchu, která vyjde po půldruhém tisíciletí později z úst reformátora Martina Luthera, aby se stala věroučným výrazem, který bude reformovanou křesťanskou církev chránit před lehkým optimismem v pohledu na hodnotu člověka. Člověk má srdce zakřivené do sebe, zná jen sebe, nezná Boha ani bližního, protože není otevřené, a to je hřích, jenž se projeví u člověka dvojím způsobem: oslavou sebe i vesmíru.

To původní určení se však pod jeho kůží hlásí; výsledkem je rozdvoje-

nost: Tento hříšník utíká od Boha, ale zároveň ho hledá. Jeho zbožnost je zdánlivá. Tentýž osud postihuje i jeho morálku. Ta je živa ze vztahu i bez vztahu k víře a když dokáže být bez toho vztahu vůbec, dosahuje jedinečné nemorálnosti a krutosti. Dějiny lidských vztahů dvacátého století v křesťanské Evropě to potvrzují. Přitom zůstává nezměněna základní rozdvojenost člověka, jeho velikost i jeho bída. Při poznání této rozdvojenosti člověk sám sebe hodnotí pesimisticky, ale brzy zase podle okolností optimisticky, což je boj bez konce. Ten však propukne s nečekanou silou v oblasti psychologické. Z učení o rozdvojenosti člověka v psychologické rovině vyšel S. Kierkegaard (1813-1855) a svým hlavním dílem „Nemoc vedoucí k smrti“ vytvořil křesťanskou psychologii

Dokončení na str. 2

AKTUÁLNĚ: PÁR KURIOZIT O ODCHÁZEJÍCÍM IZRAELSKÉM PREZIDENTOVI

Po sedm let byl Šimon Peres nejvyšší hlavou státu Izrael - od července 2007 do července 2014. Ke konci byl mezi nejvyššími představiteli států světa nejstarším. Přinášíme vám výběr pestrých okamžiků ze života tohoto laureáta Nobelovy ceny za mír.

GEN MLÁDÍ

Existuje nějaký „peresovský gen“? Na to se snaží přijít vědci v galilejské laboratoři pro genetickou analýzu (GGA). Hodlají udělat vitálnímu bývalému prezidentovi test DNA. Během okružní cesty Šimona Perese po Golanských výšinách jej prosili, aby jim dovolil zkoumat jeho geny. Pro politika to prý bylo př-

jemné překvapení a svolil - s úsměvem a se slovy: „Je to na vaše riziko.“

Nyní tedy výzkumný ústav zkoumá Peresovu dědičnou výbavu, aby zjistil příčinu jeho činnosti. Před kamerou je fit duchem i tělem, téměř jako by měl bezendnou zásobu energie. Sám se zabývá výzkumem mozku. V červenci GGA sdělila, že bádání ještě pokračuje. Když 24. července vypršelo Peresovi prezidentské funkční období, byl ve svých devadesáti letech a třech padesáti šesti dnech mezi úřadujícími nejvyššími hlavami států celosvětově nejstarší.

Při státních oslavách jeho 90. narozenin zmínil Peres svého dědečka, rabína v Bělorusku, který zahynul v holocaustu.

Dokončení na str. 3

Z církví doma i ve světě

EKUMENICKÉ BOHOSLUŽBY NA LOUCE U PODĚBRADSKÉHO JEZERA
Nebývá zvykem, aby město vyzývalo církev k uspořádání ekumenických bohoslužeb, nebo se dokonce samo na jejich organizaci významně podílelo. Poděbrady takovým výjimečným městem jsou. U příležitosti letošních oslav 550. výročí mírových iniciativ krále Jiřího z Poděbrad domluvilo město s Ekumenickou radou církví konání bohoslužeb pod širým nebem na louce u poděbradského Jezera (26. července od 10 hodin). Snahy Jiřího z Poděbrad o mírovou alianci evropských panovníků považujeme (snad nejenom u nás v Poděbradech) za revoluční počín předbíhající dobu o několik staletí. Konkrétní podoba Jiříkovy vize o společném řešení vzájemných sporů měla mnoho společného s později realizovanou Organizací spojených národů či evropským společenstvím. V pozadí jsou nepochybně i jeho zkušenosti s řešením složité situace českého království, kde se spolu musely naučit vycházet různé skupiny katolické i utrakvistické, menšina a většina. Jiříkův pokus se bohužel nezdařil, zřejmě protože se snažil obejít papeže – což jsme snad uměli v reformačních Čechách, ale bylo to nepředstavitelné v jiných krajích. Bohoslužeb se zúčastnilo několik nejvyšších představitelů členských církví včetně předsedy ERC Daniela Fajfry z Církve bratrské, který jí předsedal. Kázal synodní senior ČCE Joel Ruml. Mezi zhruba dvoustovkou účastníků z Poděbrad i okolí byli také představitelé města včetně starosty Ladislava Langra a radního Středočeského kraje Karla Horčíčky. Hudební složku bohoslužeb výborně doplnil chlapecký pěvecký sbor z Hradce Králové, který nejenže bohoslužby proložil vhodnými písněmi, ale podpořil také zpěv shromáždění, jenž – přízněme si – by nebyl nijak slavný.

podle mfa e-cirkev.cz

FRANCIE VE STÁTNÍCH ŠKOLÁCH UŽ 10 LET ZAKAZUJE NÁBOŽENSKÉ SYMBOLY

Napětí, polemiku i incidenty vyvolal před deseti lety ve Francii zákon, který od 2. září 2004 zakázal okázalé nošení náboženských symbolů ve státních školách. A až tato legislativa, vycházející ze zákona o odluce církve od státu z roku 1905, výslovně nezmiňuje žádný konkrétní symbol a týká se tudíž symbolů mimo jiné křesťanských, židovských, sikhských i islámských, největší nevoli vzbudila právě mezi muslimy. Kvůli tomu se jí také někdy říká šátkový zákon. Podnět k přijetí této legislativy daly případy muslimských studentek, které si odmítaly ve škole šátek sundat; veřejnost v tom začala vidět náboženský fundamentalismus. Kritici zákona tvrdí, že zákaz může naopak radikalismus vyvolat, a zpochybňují též jeho užitečnost. Ve Francii sice žije pět až šest milionů muslimů, ale počet žen, jež se takto zahalují, se odhaduje jen na několik málo tisíc. I tak šli francouzští zákonodárci ještě dál, když přijali zákon, který od dubna 2011 zakázal nošení šátků zahalujících obličej na veřejnosti. Kdo si v zemi na veřejnosti zakryje tvář závojem či kuklou, riskuje pokutu až 150 eur (asi 4200 korun) a nařízení kurzu občanské nauky. Argumentem pro tento zákon byla potřeba identifikace osob kvůli zajištění bezpečnosti.

juml / ČTK / christnet.cz

TAWADROS II. MLUVÍ O ROLI KOPTSKÉ CÍRKVE V EGYPTSKÉ SPOLEČNOSTI BĚHEM SVÉ NÁVŠTĚVY SVĚTOVÉ RADY CÍRKVÍ
Tawadros II., patriarcha Koptské pravoslavné církve v Egyptě navštívil ústředí Světové rady církví v Ženevě ve Švýcarsku. V přítomnosti představitelů ekumenických a mezinárodních organizací se zúčastnil ranní pobožnosti, na kterou navazovalo setkání se zaměstnanci. Tawadros je hlavou Koptské pravoslavné církve v Egyptě, která je od roku 1948 zakládajícím členem Světové rady církví. Ve své úvaze hovořil o historických přínosech Koptské pravoslavné církve, zvláště o jejich silných duchovních tradicích, teologické práci a mnišském životě. Uvedl, že "Koptská církev je jedním z hlavních pilířů egyptské společnosti". Potvrdil také dlouhou historii mírové sociální koexistence mezi muslimy a křesťany v Egyptě. Když uváděl příklady jejich spolupráce, zmínil "Family House", projekt založený Koptskou církví a univerzitou Al-Azhar, který uskutečňuje velký počet národních programů. Při vzpomínce na útoky na křesťanské budovy v Egyptě v posledních letech Tawadros zdůraznil, že musí být posíleno úsilí o ukončení násilí, kterého se dopouštějí extremistické skupiny. "Když napadnou kostely, budeme se modlit v mešitách, když napadnou mešity, budeme se modlit na ulicích. Můžeme se modlit v zemi bez kostelů, ale nemůžeme se modlit v kostele bez země," řekl. Tawadros vyjádřil znepokojení nad migrací křesťanů ze Středního východu. Označil to za "nebezpečnou tendenci", která podle jeho slov nemůže vyřešit problémy, kterým v té oblasti křesťanské obce čelí.

podle Světové rady církví

"Nekulaté" výročí

Dokončení ze str. 1

kam si pro něj musel zajet jeden z jeho průvodců. Tak se stalo, že Hus dostal průvodní list prakticky až ve chvíli, kdy vjížděl do bran Kostnice. Zde se sluší poznamenat, že se po celou cestu navzdory nepřátelské propagandě ("pozor, projede tudy kacíř!") Husovi nic nestalo. Přespával na farách a v Norimberku se dokonce zúčastnil veřejné disputace, při níž vykládal své názory. V Kostnici bydlel Hus v soukromí až do Vánoc, kdy byl uvězněn (Zikmund se vymluvil, že v místě konání koncilu jsou všechny osoby pod jurisdikcí koncilních otců, takže zde jeho glejt pozbývá platnosti). V těžkém žaláři pak mistr Jan setrval až do své mučednické smrti. Kostnické období Husovo je dobře známo, ostatně velmi dobře je líčí známý Vávrův film Jan Hus.

Jaroslav Kraus

Sám proti sobě

Dokončení ze str. 1
nevídané hloubky a pestrosti; a přiblížil se tak k Blaise Pascalovi (1623-1662), jeho „Myšlenkám“ (Pensées), což je křesťanská psychologie na základě poznání protikladu mezi „velikostí a bídou člověka“. Když uvažujeme o vztahu Kierkegaardovy „Nemoci vedoucí k smrti“ k Pascalovým „Myšlenkám“, překvapí skutečnost, že Pascalovy „Myšlenky“ vyšly asi 200 let před Kierkegaardovou „Nemocí“. Zjišťujeme tedy, že hluboce přesvědčivá obrana křesťanství byla objevena a pojata už Pascalem. Kierkegaard ji rozvinul. Je důležité si uvědomit, že skutečnost rozděleného člověka, jenž je sám proti sobě, neobjevila moderní věda zvaná psychologie. Objevil ji křesťan Pavel, věřící myslitel neobyčejné hloubky. Tady bych nejraději použil specificky biblického pojmenování, že to co se děje v hloubce lidského srdce a myslí, bylo mu zjeveno, dáno od Boha k poznání. Apoštol nám to odhalil ve svém Listu Římanům, kde ve zvláštním výkladu v 7. kapitole se zabývá hlubokou trhlinou, která prochází celým lidským bytím. Nikdo jí není prost. Čtete si ten oddíl od verše 14. „víme, že zákon je svatý, já však jsem hříšný, hříchu zaprodán“ – až do verše 25., kde apoštol nad sebou běduje: „Jak ubohý jsem to člověk!“ A uzavírá: „Svou myslí sloužím Bohu, ale svým jednáním hříchu.“ To je trhlina, kterou odsouhlasí každý člověk, pokud si o sobě nechce dělat iluze. Kdo mě vysvobodí z toho těla, které

mě neposlouchá: „Chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo.“ Kupříkladu chci milovat Boha a svého bližního, ale když své chování vůči Bohu a bližnímu zhodnotím v perspektivě jednoho roku 2013, zjišťuji, že jsem nedbal na Boha ani na svého bližního. Nebyla to láska, kterou jsem jim chtěl prokazovat, ale sebeláska, které jsem dával přednost. Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla, které mě neposlouchá? Tak volá člověk zajatý hříchem. Touží po novém těle, po novém stvoření. Tady se už objevuje Vysvoboditel Ježíš Kristus, chodí mezi lidmi a setkává se i s tímto ubohým hříšníkem a řekne mu: „Ty, pojď za mnou. Učiním tě novým člověkem!“, v němž už té trhliny nebude, aby mohl sloužit Bohu i bližnímu a aby se mu to dařilo do té míry, jak se první křesťané stali svou láskou známi po celém světě. Nový život v lásce vzbudilo v římských občanech evangelium skrze víru v Ježíše Krista a v přítomnost Ducha svatého, jenž novému životu v pravdě a lásce poskytoval výdrž. List Římanům, v němž apoštol Pavel vypráví o této proměně života, napsal v řeckém Korintu roku 58 prvního století, v přístavním městě Kenchrejích. Člověk, podrobený Božímu zákonu, důvěrně zná, jak v něm bojuje vůle proti neschopnosti, která končí výkřikem: „Kdo mě vysvobodí z toho těla smrti!“ – který vychází z hloubky, o níž nemají ponětí myslitelé a básníci, kteří nařikají nad smyslovou závislostí duchovního člověka.

Islámský stát

Když se setkají politické podmínky, dlouhodobá frustrace a neúčinná strategie mocností, může z toho vyrůst něco strašného. V minulých měsících nám doslova před očima vyrostl tzv. Islámský stát (IS), původním názvem Islámský stát velké Levanty (ISIS) a diskuse o příčinách jeho vzniku nebudou méně napínavé než diskuse o vzniku německého nacismu. Když na jaře 2011 začaly v Sýrii občanské protesty proti vládě Bašára Asada, použil režim k jejich potlačení hrubou sílu a protesty přešly v občanskou válku, do které se rostoucí měrou zapojili vnější hráči: na straně damašského režimu Rusko, Írán a neprodyšným uzavřením irácko-syrské hranice Irák, na straně opozice sousední sunnitské státy, přičemž ovšem každý podporoval své černé koně. Vzrůstající brutalita bojů a ideologická manipulace z obojí strany posunula charakter střetu do podoby sektářského konfliktu sunnitů s nesunnitskými menšinami obyvatelstva. Režim Bašára Asada byl schopen přežít v Damašku a velkých městech, opozice se udržela na venkově, ale vzájemná nesmiřitelnost zmařila jakékoliv politické řešení. Bylo už mnohokrát konstatováno, že Sýrie známa vysokou kulturou snášlivosti mezi jednotlivými vyznáními je nenávratně zničena. Dokud trval stav vzájemné rovnováhy, zdálo se, že to nikoho příliš nevzrušuje. Mezitím však šéf irácké pobočky al-Kajdy Abú Bakr Bagdádí postřehl bystře příležitost a rozhodl se, i proti vůli své zastřešující organizace, přenést aktivity své skupiny z Iráku do Sýrie. Za svůj cíl si vytkl

jednak zrušení nepopulárních hranic vyplývajících z tzv. Sikes-Picotova paktu z roku 1916, jednak využil spojenou dynamiku frustrace sunnitského obyvatelstva jak v Iráku, tak v Sýrii. Vliv Bagdádího skupiny začal raketově růst a vzrůstal počet těch, kdo se rozhodli kopat za vítězné mužstvo. Uplatnil se svérázný mix salafistického islámu, jednoduchosti přístupu k menšinám (konvertujte, vystěhujte se, nebo zemřete), intenzivního využívání sebestopagace na internetu a sociálních sítích a obratné taktiky vyjednávání s jednotlivými kmeny, které často dávají přednost podpoře IS za podmínek pro ně přijatelných. Trvá příliv zahraničních bojovníků i rekrutů z domácích zdrojů. Poplach vypukl poté, co se jako snůh rozplynula velká část tzv. umírněné syrské opozice, rozběhl černý trh s ropou, který utěšeně plní pokladnu IS, a došlo k bleskovému průlomu letos v červnu, kdy IS s tichou podporou sunnitských kmenů ovládl téměř polovinu Iráku včetně dvoumilionového Mosulu. Šokoval rozpad irácké armády, která na řadě míst utekla bez boje a zanechala radikálům americkou bojovou techniku za miliardy dolarů. Její získání začíná zřetelně měnit dynamiku na syrském bojišti. V současné době probíhá na mezinárodní scéně horečnatá diskuse, jak hrozbě IS čelit. Nabízí se cesta změny postoje k syrskému režimu Bašára Asada a strategické dohody Západu s Íránem proti sunnitskému extremismu. Ovšem žádná kouzla nezmění fakt, že 85 % obyvatel

I průměrný a obyčejný člověk prožívá rozpor mezi tím, co mu káže Boží zákon a čeho je schopen. Špatné svědomí se u něho objevuje jako výsledek toho rozporu. Snesl by se se svým špatným svědomím, kdyby se mu to, co má dělat, nepřipomínalo s čím dál citelnější naléhavostí - a jeho svědomí mu ohlašuje vinu, která roste. Už to není vina částečná, ale celková, hrozí mu celkový propad. Co udělá? Hledá všechny způsoby, jak by své morální svědomí oslabil: Má po ruce omluvy a výmluvy. Někdy se mu podaří položit dusítko na hlas svědomí. Na jak dlouho? Hlas svědomí se znovu ozve a nežaluje jen, že to a ono není v pořádku, ale že všechno, celý náš život se octnul na šikmé, příkré ploše. Hlas svědomí nám postavil před oči to, co jsme, s tím, co bychom měli být A na naši celou existenci padne závoj smutku. Cítíme jej, jak nás utlačuje a posléze v nás vzbuzuje pocit hluboké únavy, otrávenosti. Tak žije člověk pod Božím hněvem, dokud mu není zjevena Boží smírující láska. Svatý Augustin (354 - 430) to vyjádřil tak pravdivě, protože to sám prožil: „Mé srdce je neklidné, dokud nespočine v tobě, Pane.“ Nemělo by valný smysl bédovat s hříšníky nad jejich bídou, kdybychom se nechtěli chopit podávané ruky Ježíše Krista spasitele. Chvála buď Bohu, který nám dal vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista! (1 K 15,57)

Josef Veselý

Blízkého východu jsou sunnité a opřít se proti nim o státní terorismus syrského režimu a některých jiných represivních režimů by podle mého názoru byla pouze cesta k budoucím revoltám. Nicméně je možné, že se ocitneme v situaci, v níž dobré volby prostě existovat nebudou. V 19.století vznikl v Súdánu stát v čele s mahdím, což je v šíitském islámu titul spojovaný s mesiášskými nadějemi. Uvedl se roku 1885 dobytím Chartúmu a zmasakrováním tamní britské posádky v čele s generálem Gordonem. Čas plynul pomalu a tak až v roce 1898 se vypravil do Súdánu generál Kitchener a obnovil britskou svrchovanost. Obávám se, že dnes těch 13 let mít nebudeme, protože se den po dni rozpadá Libye, islámský chalífát čerstvě vyhlásila organizace Boko Haram na pomezí Nigérie a Kamerunu a ve Středoafričké republice jsme svědky sektářského násilí ze strany muslimů a odporných odvetných masakrů křesťanských milic proti muslimským oblastem. Za tímto vývojem se skrývá utrpení statisíců utlačenců, unášení a znásilňování žen a mučednická smrt mnohých křesťanů a dalších příslušníků menšin buď proto, že se nevzdali dost rychle, nebo že odmítli konvertovat k jedině správné verzi islámu. Dokud se zdálo, že al-Kajda bude pohřbena společně s Bin Ládinem, zdála se politika zdrženlivosti charakteristická pro vládu prezidenta Obamy jako moudrá. Dnes však pasivitu tváří v tvář rakovině IS považuji za cestu do pekel.

Miloš Hübner

Stoh slámy

Svět si v této době připomíná vznik první světové války. Proto vám předkládám skutečný příběh, který mi vyprávěl dědeček, který bojoval na několika bojištích této války. Můj dědeček z otcovy strany se jmenoval jako já, Václav Lamr. Pocházel z Jičínska, vyučil se kamnářem v Olomouci a v Litovli navázal na prastarou keramickou tradici a vybudoval kamnářství. Později i keramickou dílnu, kterou převzal můj otec a ve které dodnes dělá kamna, krby i historické repliky kamen můj bratr Josef. Dědečka jsem znal vždy jako muže pilné práce. Měl stále zástěru zamazanou od hlíny a měl mohutný knír. Byl to vlastenec a činovník Sokola. Protože v našem domě byla stará keramická dílna a pec už od roku 1670, byla od věků všech hrnčířských generací a kamnářů, co tu pracovali, celá černá od kouře z keramické pece. Ten „pecník“, jak jsme tomu prostoru říkali, je černý dodnes. Můj dědeček Václav prožil první světovou válku a v ní hodně cestoval od Haliče po Itálii a bojoval v Rusku v zákopech za císaře pána. Na nějaké bojiště cestoval lodí. A právě tato jeho vojenská anabáze se stala zdrojem vyprávění. Seděli jsme s bráchou u babičky u buchtý s kávou a dědeček vyprávěl své příběhy. Velmi často si vzpomínal na to, jak je trápil hmyz všeho druhu. Vši, štěnice, blechy, švábi a jiná havěť. To ostatně trápilo vojáky i za druhé světové války. Z mnoha příběhů, které mi dědeček vyprávěl, mi utkvěl jeden, který je silně symbolický a dědeček do něho vložil jakési pomazání, aby vyzněl jako poselství budoucím generacím. Mnohokrát jsem o tom příběhu ve stohu slámy přemýšlel, když jsem myslel na princip jednoty lidí. Je zde Bohem vložený tajemný klíč, kterým máme dnes otevřít další dimenzi lidství v Evropě a ve světě. Bylo to před Vánocemi v třesuté zimě jednoho roku války, někde na ruské frontě. Geografické a časové okolnosti si pochopitelně nepamatuji. Rakouští vojáci krutě mrzli v zákopech jedné z nesmyslných pozicích bitev, kde se týdný i měsíce bojovalo o nějakou vyvýšeninu a kvůli té kótě umíraly tisíce Rakušanů a Rusů na druhé straně. Ti, co zůstali pro další jatka, sváděli marný zápas s omrzlinami končetin, častým hladem, tyfem, průjmami a se zmíněným hmyzem. Dědeček si v tom smrtelném zákopovém mrazu jistě vzpomínal na to, jak při nočním hlídání u pece doma v Litovli přikládá pod vypalovací komoru bukové štípy dřeva, popíjí Prostějovskou starorežnou a ukrájuje si uzené maso. Kouř z dýmky klešal v proužku do větracího otvoru pece a na koleně předly dvě kočky. Prostorem se line speciální vůně právě tavené glazury. Podle toho, kdy se vůně objevila a podle její intenzity poznali hrnčíři a kamnáři, kolik „dřev“ mají ještě přihodit a kdy končí pálení. To bylo jejich tajemství a důkaz mistrovství. Potom si mohli schrupnout v teple u žárem sálající pece...

Ze snění v mrazu zákopu byl dědeček velitelem vyzván, aby se připojil místo podřimování do průzkumné skupiny. Ta mizela ve tmě v prostoru nikoho. Měli sledovat, zda není na protilehlé frontě Rusů nějaká aktivita. Při jedné takové průzkum-

né misi objevili vojáci nečekaně blízko v malém údolí stoh slámy, který zázrakem nebyl zapálen zbloudilou střelou. Vojáci se okamžitě dohodli, co mají udělat. Skupina vojáků se okamžitě zavrtala do hloubi stohu a v tom nečekaném daru od Boha v podobě teplé lázně vysílení vojáci okamžitě usnuli. Ale dědeček slyšel, jak se vedle něj zavrtává jiný voják. A další z druhé strany. A další... Asi to kluci objevili před nimi a nyní sem chodí do slaměného hotelu se zahřát a nocovat. Celou noc se do stohu někdo zavrtával a okamžitě usnul. Stoh byl prošpikovaný muži, co pokašlávali a nasávali teplo aspoň na nějaký čas, než je probudí mráz a výbuchy.

Ráno se dědeček probudil a v hrůze zjistil, že se ve spánku objímal s nějakým Rusem v bílé uniformě. Rusové také ve stejnou noc stoh objevili a Rakušáky ve tmě nepoznali. Spali s nimi promíchaní, Rus vedle Čecha, Čech vedle Rusa a v noci si dýchali jeden do tváře druhému. Rakouští a ruští vojáci se toho kuropení všichni naráz probudili a každý prchal na jinou stranu svahu údolíčka. V panice ve stohu Rakušané zapomněli pušky, boty, pláště a malé batohy. Ale stejný problém měli nepřátelští Rusové v bílých uniformách. Celou noc, zahalení tmou, se tu ve spánku objímal nepřítel s nepřítelem. Rusové řvali při úprku hrůzou, ačkoliv jich bylo víc než Rakušanů, a prchali ze stohu, zanechávající tam kabáty a zbraně. Nechali tam i boty a podupávali jen v ovínovačkách ve sněhu. Stejně reagovali „Rakušáci“, ale ve skutečnosti to byli sami Češi. Dědeček, jako bývalý policajt, zjednal mezi nepřáteli pořádek. Protože v ruské skupině byl nějaký přeběhlý Čech, rychle se domluvili pokyny a povely na dálku přes údolí. Z každé strany nechal dědeček vyslat deset mužů, aby ze stohu pobrali zapomenuté boty a pušky a oděvy svých vojáků. Protože měl dědeček jako živnostník obchodního ducha i v této situaci, požádal Rusy, aby vzali dolů ke stohu při sbírání věcí jejich vynikající tabák, a Rusům za to zas slíbil čerstvé fasovaný komisárek, tedy chleba, a vyhlášené rakouské ovínovačky do bot. Tak se stalo. Obě skupiny si pobraly ve stohu své věci a udělaly výměnný obchod. Rakouští vojáci jásali nad ruským tabákem

a Rusové se ještě v údolí u stohu zakousli do rakouského chleba. Lámanou rusko-češtinou bylo dědečkovi sděleno, že Rusové na této části fronty dostali zásah do proviantu a nedostali několik dní nic k jídlu; vojáci si vařili rozřezané opasky z kalhot a drtili kořeny vyhrabané pod sněhem. Než se rozešli, pověděli si, jak se to má s frontou, a dědeček se tak dozvěděl, že za týden nastane všeobecná ofenziva z ruské strany. Rusové a Češi, kteří tady hájili cara a císaře, se dohodli na tom, že než začne ofenzíva, vytvoří v tomto údolí ve stohu smluvní neutrální zónu, aby se mohli i jiní vojáci ohřát a vyspat v teple. Dohodli se na tom, co si skupiny budou vyměňovat. A tak se několik dnů vždy z obou stran fronty za nočních hodin ke stohu připlazila skupina vojáků z obou nepřátelských stran a před usnutím se konal výměnný obchod. Rusové tam měli nějakého zkušeného felčara a ten jim radil, jak si ošetřit rány a co dělat v zákopových podmínkách s tyfem, průjmami a podobně. Znal metody na vši a blechy. Češi zas Rusy informovali o smyšlené velitelstva a co je čeká za pár dní. Vojáci si vyměňovali střípy informací o tom, co se děje ve světě a kdy to vše skončí. Byly to ovšem zprávy staré týden, či měsíc. To, co se dostalo zdecimovanou poštou, se probíralo jako poselství naděje. Všichni se chtěli už vrátit domů.

Týden ještě nevypršel a velitel, který se vše dozvěděl, nechal stoh zapálit. Ráno kolem páté zahájila dědečkova fronta mohutnou, ale opět zbytečnou, nic neřešící ofenzivu, ve které dědeček ztratil několik dalších krajanů, co s ním bojovali. Když jsem o tom příběhu přemýšlel, napadl mne tento slogan: „I NEJVĚTŠÍ NEPŘÁTELÉ PÍJÍ STEJNOU VODU.“ Myslím, že tento skutečný příběh mluví i bez výkladu o lidské solidaritě obyčejných lidí. Bůh vám žehnej a uchovej nás od takových strastí. A pokud se dostanete do podobné situace, buďte solidární k lidem. Je to milost, že je možné se s většinou domluvit. Všichni lidé potřebují slunce, vodu, teplo, potřebují se najíst a spát. Všichni - i tví nepřátelé - potřebují Boží milost. Všichni touží po harmonii a lásce. Vždyť jsme stvořeni pro život, ne pro zabíjení.

Václav Lamr

AKTUÁLNĚ: PÁR KURIOSIT O ODCHÁZEJÍCÍM IZRAELSKÉM PREZIDENTOVI

Dokončení ze str. 1

Ten měl na něj v dětství velký vliv a vštěpoval mu slova 34. žalmu: „Jak je to s mužem, který si oblíbil život, jenž miluje dny, v nichž by užil dobra? Střeží před zlobou svůj jazyk a své rty před záluďnými řečmi. Vyhlýbá se zlu a koná dobro, vyhledává pokoj a snaží se o něj.“

MÍROVÁ HOLUBICE

Úsilí Šimona Perese o mír je světoznámé. V roce 1996 založil „Peresovo mírové středisko“, nevládní organizaci se sídlem v Jaffě, kde nyní hodlá také žít a věnovat se úsilí o mír mezi Izraelem a jeho sousedy, zvláště Palestinci, i mezi židovskými a arabskými občany v rámci izraelské společnosti. Cílem je pro něj víze, podle níž mají lidé na Blízkém východě spolupracovat. Hlavními úseky práce je lékařství a zdravotnictví, výchova k míru pomocí sportu, umění a techniky, ale i podnikání a ekologie. K vrcholným zážitkům tohoto politika míru patří fotbalový zápas mladého izraelsko-palestinského mužstva v Německu proti výběrovému mnichovskému týmu „U17“ (Bavorsko). Loni procestovali Izrael a Západní břeh Jordánu hráči FC Barcelona, včetně Lionela Messiho. Při svém mírovém zájezdu trénovali děti a navštěvovali nemocnice i nábožensky významná místa. V roce 1994 obdržel Šimon Peres spolu s vůdcem OOP Jásirem Arafatem a tehdejší izraelským premiérem Jicchakem Rabinem Nobelovu cenu míru za zásluhy o mírový proces na základě dohod z Osla.

ŽENY COBY KOLEGYNĚ

Peresův pracovní tým tvoří podle deníku „New York Times“ - až na jednoho spolu-

NAD BIBLÍ

K otázce věčného života: O čem svědčí Nový zákon?

PRŮZKUM VÝRAZU "ŽIVOT VĚČNÝ" V NOVÉM ZÁKONĚ

II. Život věčný podle Janova evangelia a Janových listů

Evangelista Jan se v pojetí věčného života se liší od podání Matouše, Marka a Lukáše, protože je zaměřen na zcela jiný druh čtenářů. Proto i paralelní pojem "Království Boží" používá jen jednou, v Ježíšově rozhovoru s farizeem Nikodémem: "Nenarodí-li se kdo znovu (shůry), nemůže spatřit Království Boží" (J 3,3). Zbožným židovským posluchačům vysvětluje nové nasměrování tradičního starozákonního pojetí: "Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně" (J 5,39). Vlastní pojem i výraz "život věčný" (z řeckého *aionios*) spojuje Jan přímo s Ježíšem jako Božím Synem od počátku věků (J 1,1), kterého Otec poslal do tohoto světa jako *Logos*, "Boží Slovo, které se stalo tělem" (J 1,14). Ježíšův výrok, "aby každý, kdo v něho věří, nezhynul, ale měl život věčný" (J 3,16) doprovází řada obdobných výroků doplněných metaforickými příklady: "Voda, kterou on dává, znamená nežít na věky, je pramenem vyvěrajícím k věčnému životu" (J 4,14); "shromažďování úrody k věčnému životu" (J 4,36); "Kdo v něho věří, nepodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života" (J 5,24); "On dává pokrm zůstávající pro život věčný" (J 6,27); "Vůle Otcova je, aby kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný" (J 6,40). Vzhledem k večeri Páně: "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den" (J 6,54); (Na to Petrovo vyznání: "Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života" (J 6,68)). Vztah dobrého pastýře k ovčím: "Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život" (J 10,27). Uprostřed evangelia podle Jana je důležitá vložka o vzkříšení Lazara v Betánii (J 11,1-44), která předznamenává pašijové dění až ke Kristovu vzkříšení. Na Ježíšova slova "tvůj bratr vstane" odpovídá Marta: "Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den" (J 11,23-24). A na tuto svou tradiční představu slyší Ježíšovo ujištění: "Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky" (J 11,25-26). Takto jsou názorně doplněny předchozí výroky, že věčný život v sobě zahrnuje i časný pozemský život z víry. Po vjezdu do Jeruzaléma na Velikonoce, kdy Ježíš pochopil, že "přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka" (J 12.23), používá příměr k zrnu pšenice, které musí v zemi zemřít, aby mohlo vydat mnohý užitek (J 12,24). A podobně, "kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný" (J 12,25). Pak připomíná, že "nepřišel, aby soudil svět, ale spasil, neboť přikázání Otce je věčný život" (J 12,47).

Učedníky zarmoucené jeho odchodem utiňuje Ježíš příslibem nového setkání u nebeského Otce: "V domě Otce mého je mnoho příbytků. Jdu, abych vám připravil místo"(J 14,2). A jako Přímluvce jim slibuje Ducha pravdy, aby s nimi zůstal na věky (J 14,16-17). V přímluvné modlitbě pak děkuje Otci, že mu "dal moc nad všemi lidmi, a za vše, co mu svěřil, až i život věčný" (J 17,2). Ten je v tom, "když poznají tebe, jediného pravého Boha, a kterého jsi poslal, Ježíše Krista" (J 17,3).

Na christologické pojetí evangelisty Jana navazuje 1. list Janův. Naději věčného života zakládá na víře v Ježíše Krista jako "Slovo života" (*Logos tés zóés*). "Ten život byl zjeven, my jsme jej viděli, svědčíme o něm a zvěstuje vám život věčný, který byl u Otce a nám byl zjeven" (1 J 1,2). "To vám píšeme, aby vaše radost byla úplná" (1 J 1,4). Proto: "Zůstane-li ve vás, co jste slyšeli od počátku, zůstanete i vy v Synu i Otci. A to je zaslíbení, které on nám dal: život věčný" (1 J 2,24-25). Zaměření na věčný život je zde spojeno s důrazem na bratrskou lásku: "My víme, že jsme přešli ze smrti do života, protože milujeme své bratry. Kdo nemiluje, zůstává ve smrti. Kdokoliv nenávidí svého bratra, je vrah - a víte, že žádný vrah nemá podíl na věčném životě" (1 J 3, 14-15). V závěru listu je trojnásobné ujištění, že naděje ve věčný život je neodmyslitelně spojena se svědectvím o Ježíši Kristu jako Božím Synu:

- Jde o Boží dar shůry: "Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život" (1 J 5,11-12).
- Víra je pojata jako "vědění": "Toto píši vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život"(1 J 5,13).
- Toto vědění má být spojeno s novým poznáváním: "Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a život věčný" (1 J 5,20).

Jiří J. Otter

(O pojetí apoštolských listů přístě.)

pracovníka a jednoho zástupce pro zahraniční politiku - vesměs ženy. Na otázku, proč se obklopuje hlavně ženskými asistentkami, odpověděl: „Ženy dovedou daleko lépe číst v lidech. Jejich očím důvěřuji mnohem víc.“ Navíc ho prý mužští asistenti později často v politice podvedli. Dále Peres řekl: „Každá žena se rodí jako máma a každý muž umírá jako malé dítě. Neexistuje žena, která by si myslela, že některý muž je úplně dospělý.“ Promluvy a výklady Šimona Perese mají zvláštní kouzlo. Odhalují nám státníka, který miluje metafory a má zcela svérázný smysl pro humor. Peresův citát: „Spojené státy jsou jedinou mocností v dějinách, která vzrostla dáváním, nikoli braním. Ke krizi došlo podle mne tehdy, když měly USA více peněz než idejí. Peníze nevytvářejí žádné peníze. Vytvářejí je nápady. “

© Martina Schubertová
přeložila Ivana Kultová
www.wilberforce.cz
(red. zkráceno)

Kostnický koncil v roce 1914

Ve dnech mobilizací a vyhlásování první světové války se sešli v Kostnici zástupci 22 protestantských církví z Evropy a USA k „Mezinárodní konferenci církví za mír a přátelství“. Tato událost upadla brzy v zapomenutí přes její veliký význam.

Přípravy na ni trvaly dlouho. V návaznosti na druhou mírovou konferenci v Haagu 1907 anglický kvaker a poslanec parlamentu J. Allan Baker a jeho německý přítel Eduard de Neufville z Frankfurtu n.M. přemýšleli o možnosti získat křesťanské církve ve Velké Británii a v Německu, aby pomohly nastolit přátelské vztahy. Roku 1908 přijela veliká delegace britských církví (133 osob) do Německa a 1909 obdobná německá delegace (110 osob) navštívila Velkou Británii a Irsko. V roce 1910 byl založen stálý výbor církví, který měl prohlubovat tyto přátelské vztahy. Ve Spojených státech usnesli delegáti amerických církví na konferenci v Lake Mohonk 1911, že otázka smíření a míru mezi národy není jen politická, ale má také význam morální a náboženský. Je to odpovědnost každé církve.

10. února 1914 založil americký průmyslník Andrew Carnegie Church Peace Union. Této organizaci dal do vínku 22 milionů dolarů s tím, aby „co možná nejúspěšněji usilovala o mírové soužití lidí a zabránila tak mezinárodním konfliktům“. Zároveň se uvažovalo o možnosti svolat „Světovou konferenci zástupců všech církví“. V lednu 1914 vydala konference švýcarských reformovaných církví „Výzvu křesťanským církvím v Evropě“ s pozváním na společný kongres pro spravedlnost a mír. V květnu 1914 se sešli v Londýně zástupci evangelických církví z Velké Británie, Švýcarska a Německa k přípravě konference. Americká mírová unie církví slíbila celý projekt financovat. Konference se měla konat v Bernu nebo v Curychu, později se rozhodlo pro Kostnici. Nebyli pozváni představitelé církví, nýbrž jednotlivci z Velké Británie,

Francie, Německa, Itálie, Belgie, Nizozemska, Švýcarska, Dánska, Norska, Švédska, Rakousko-Uherska, Japonska a USA. Američané vyslali oficiální delegaci Rady křesťanských církví. Datum konání stanoveno na 1. až 5. srpen 1914.

Konference měla demonstrovat mezinárodní přátelství a bratrství a přispět k zachování míru. Jenže politická situace byla už krajně nepříznivá. Právě v těch dnech začala válka. Někteří delegáti se nemohli dostavit kvůli dopravním potížím. Přesto se jich sjelo přes osmdesát..

V neděli 2. srpna dopoledne bylo svoláno velké modlitební shromáždění. Předseda konference J. Allan Baker se slzami v očích připomněl, jak se angličtí a němečtí křesťané po léta snažili budovat přátelství mezi oběma zeměmi. Z Písma se četly oddíly Da 9,3-19 a J 19,31-35.

Zasedání se konalo v Insel-Hotelu, někdejší dominikánském klášteře, kde byl 1414 vězněn mistr Jan Hus a kde také tehdejší koncil někdy zasedal. Přesně po 500 letech se tu koná „druhý kostnický koncil“, který se pokouší zachránit mír a spravedlnost. Ale otevřenými okny je už slyšet dunění pochodu vojáků a jejich písně.

Shromáždění poslalo telegramy představitelům evropských států a prezidentu USA s naléhavou prosbou

o zabránění válce. Ve večerním zasedání zazněly pozoruhodné myšlenky: Naše civilizace nemůže být založena na násilí. Církev má vyznat svůj hřích a své selhání. Má usilovat o jednotu a bratrství mezi rasami. Je nutno pomoci hladovějícím a potřebným národům.

Konference však nemohla pokračovat, šlo o bezpečí delegátů. Německé úřady neměly možnost zajistit cestu vlakem po skončení jednání. Proto se pracovalo v neděli dlouho do noci a v pondělí 3. srpna ráno v 9 hodin odjeli delegáti posledním možným rychlíkem se zvláštními vozy pro ně do Kolína. Odtud někteří pokračovali do Belgie a do Londýna. Tam se sešel zbytek delegátů ve Westminsteru v hotelu Palace 5. srpna. Především se ptali, co znamenala kostnická konference vzhledem k nově nastalé situaci. Církve přijaly odpovědnost za svět. Pouto míru spojovalo muže a ženy ze zemí, které právě vstoupily do války.

Jedním z výsledků kostnické konference bylo založení „Světového svazu pro mezinárodní přátelskou spolupráci církví“. Z velké části byli tito zakladatelé otcové a matky ekumenického hnutí dvacátého století a Světové rady církví.

Konference se konala pod záštitou bádenské velkovévodkyně Luisy.

Miroslav Frydrych

Otec české reformace (Jan) Milič z Kroměříže

(NARODIL SE ASI 27. 12. 1320 v KROMĚŘÍŽI – ZEMŘEL 29. 6. 1374 v AVIGNONU)

Vzdělání získal pravděpodobně v Olomouci, ale zprávy jsou až o jeho pražském působení v císařské kanceláři od r. 1358. S panovníkem podnikl cesty do Norimberka, do Vratislavi a do Itálie, na nichž poznal společenské a církevní poměry, ale i německou mystiku a italský humanismus. Jako svatovítský kanovník pozoroval úpadek kněžstva a sepětí světské a církevní moci. Teprve 1361 přijal kněžské svěcení. Kázání rakouského augustiniána Konráda Waldhausera přivedlo jeho obrát, odchod z úřadu, opuštění světských statků, život v chudobě a horlivou kazatelskou činnost. 1364 prožil půl roku v přísné askezi v Horšovském Týně. Po návratu do Prahy kázal u sv. Mikuláše a sv. Jiří. 1367 jej žebraři mniši obžalovali u papeže. Milič byl v Římě inkvizicí uvězněn, ale na zásah papežova bratra Grimauda propuštěn. Mohl se obhájit a vrátit do vlasti. 1369 kázal i v Týnském chrámu. Pěstoval dobročinnost a na místě nevěstince „Benátek“ dal 1372 vybudovat kostel a útulek „Nový Jeruzalém“ pro obrácené ženy a školu pro kazatele - „orly“. Byl opět u papeže nařčen kněžstvem, 1374 se odebral do Avignonu, ale před vynesením rozsudku zemřel.

Jeho kázání nevybočovala z církevního učení, nápadné však bylo jeho apokalyptické očekávání příchodu Antikristova (1365!) a jím umocněné výzvy k pokání a nápravě života. „Od arcibiskupa až po mnichy žebrařte,... avšak ani knížat a pánů světských neminul jeho soud, rovněž jako lidu prostého.“ (Palacký)

K jeho žákům patřili rovněž Matěj

cené ženy a školu pro kazatele - „orly“. Byl opět u papeže nařčen kněžstvem, 1374 se odebral do Avignonu, ale před vynesením rozsudku zemřel.

Jeho kázání nevybočovala z církevního učení, nápadné však bylo jeho apokalyptické očekávání příchodu Antikristova (1365!) a jím umocněné výzvy k pokání a nápravě života. „Od arcibiskupa až po mnichy žebrařte,... avšak ani knížat a pánů světských neminul jeho soud, rovněž jako lidu prostého.“ (Palacký)

K jeho žákům patřili rovněž Matěj

z Janova a Tomáš ze Štítného. Inspiroval také novověké beletristy V. Beneše Třebízského (V červácích kalicha) a L. Mašínovou (Jan Milič z Kroměříže).

Z jeho (latinských, českých a německých) spisů jmenujme: Řeč o dnu posledním, Knížky o Antikristu, List papeži Urbanu V., postily a modlitby.

„Nyní pak mnozí pokrytci jsou voleni k hodnostem církevním, kteří se zdají býti čistými, ale uvnitř jsou plni špíny a zápalu.“

Bohuslav Vik

69. sjezd Kostnické jednoty – Sdružení evangelických křesťanů, o.s.

se tentokrát bude výjimečně konat v Kolíně, ve sborovém domě Církve bratrské, Královská cesta 226, Kolín IV

v sobotu 8. listopadu 2014

*** od 9.30 h bude obvyklé sjezdové jednání**

*** od 14.00 proběhne moderovaný rozhovor o úloze církevního tisku s pozvanými hosty**

S předstihem takto zveme své členy, přátele a všechny zájemce

PŘEDSEDNICTVO KJ

Inzerce

35 LET (MLADŠÍ VZHLED) HLEDÁ ŽENU věku 22-33 let, která je vedena duchovními směry, z Prahy a okolí, nebo do 100 km. Jmenuji se Radek, zájmy sport, cestování. SMS - 774 952 404.

č. 10
V KLIDNÉ ČÁSTI CENTRA DOBRŘÍŠE nabízím přízemní byt 3+1 v RD, cca 80m², zahrada. Hledám zájemce o dlouhodobý pronájem a o aktivní členství v místním sboru. Nájem 6500,-/měsíc plus zálohy na energie a vodné. Informace u faráře Samuela Hejzlara, tel: 603578108, e-mail: sammyhej@gmail.com.

č. 11
PROFESIONÁLNÍ FOTOGRAF Z FRANCIE hledá práci v ČR dle možností v oboru, pro začátek i jakoukoliv jinou. Národnost česká i francouzská s přechodným a v budoucnu trvalým bydlištěm v Praze. Mluvím anglicky, francouzsky a trochu česky. Fotografuji nejmodernější fotograf. technikou soukromě i podnikové akce, dekorační práce i architekturu s možností retušování starých fotografií. Tel. ČR 605703677, FR 0033607740072, k nahlédnutí moje internetová galerie na adrese: www.alexandrejeancoffe.com. Případné odpovědi lze posílat také do redakce ET-KJ Ječná 19, Praha 2, ET.KJ@worldonline.cz

č. 12

Pozvánky

HISTORICKÁ SPOLEČNOST VERITAS zve na svůj tradiční seminář, tentokrát s přednáškou ThDr. Jana Rokyty na téma „Matěj z Janova“. Seminář se bude konat v Pardubicích v sobotu 25. října 2014 v 10 h, a to v sálku na faře ČCE v ulici Sladkovského č. 638. Fara je šestý dům za evangelickým kostelem. Vstup je volný, všichni zájemci jsou srdečně zváni.

* * *

VÝSTAVA V KUTNÉ HOŘE
„Proto na místě Kristově prosíme: SMÍŘTE SE S BOHEM!“ (2. Korintským 5, 20)
To je poselsví výstavy figurálních obrazů Václava Lamra Biblické příběhy Nového zákona v Bibli na téma SMÍŘENÍ v Kutné Hoře (Spolkový dům - kostel Jana Nepomuckého, Lírova ulice).
Výstava probíhá do konce října. Návštěvní doba je od 10 do 17 h. Dne 27. září od 13 h odpoledne proběhne setkání s autorem, který provede výklady obsahů biblických příběhů a význam symboliky obrazů.

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktor: Bohumil Kejř

Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné záslky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365 ISSN 0139-505X

Bohoslužby

SENIORÁT MORAVSKOSLEZSKÝ

Českokatolická církev evangelická

BRUNTÁL Ne 10.00
U potoka 383/34, a f. Vladimír Pír
ČESKÝ TĚŠÍN Ne (polské a c 8.00) české 9.00 nám. Dr. M. Luthera 1, f. Marcin Pilch, f. Štěpán Janča, f- Mojmír Blažek
FRÝDEK – MÍSTEK Ne 9.00
Husova 377, f. Pavel Křivohlavý
HODSLAVICE Ne 9.15
Hodslavice č. 96, f. Lubomír Červenka
HRABOVÁ Ne 9.00
Hrabová č. 117, Zábřeh 1, f. Jan Hudec
HRANICE Ne 8.30
Farní 43, f. P. Lukášová, a f. M. Zikmund
JAVORNÍK u JESENÍKU Ne 8.30
Lidická 162, a f. Vlastislav Stejskal
JESENÍK Ne 10.00
Bezručova 7/41, f. Daniela Havirová, a f. Vlastislav Stejskal
KRNOV Ne 9.45
Albrechtická 746/92, j Radovan Rosický, a f. Jan Lukáš
NOVÝ JIČÍN Ne 9.00
Janáčkovy sady 184/1, f. Pavel Prejda
ODRY Ne 8.45
1. máje 63, j Radek Hanák, a f. Fr. Hruška
OLOMOUČ Ne 9.00
Blahoslavova 916/1, f. Jana Rumlová
OPAVA Ne 9.00
Lidická 747/2, f. Jan Lukáš
ORLOVÁ Ne 9.00
Palackého 787, f. Štěpán Janča
OSTRAVA Ne 8.30
Husovo nám. 1188/4, f Ewa Milena Jelinek
OSTRAVICE Ne 9.00
Hamrovice 230, f. Pavel Janás
PROSTĚJOV Ne 10.00
U kalicha 2574/1, f. Jan Jun
PŘEROV Ne 10.00
Čapky Drahlovského 912/1, f. Marek Zikmund
SUCHDOL NAD ODROU Ne 10.00
Malá Strana 45, f. Vladimír Pír
ŠENOV u OSTRAVY Ne 9.30
Hasičská 1131, j Štěpán Marosz, a f. Pavel Křivohlavý
ŠTERNBERK Ne 9.30
U Horní brány 130/4, f. Jana Hofmanová
ŠTRAMBERK Ne 9.00
Zauličí 473, f. František Hruška
ŠUMPERK Ne 9.00
Revoluční 1174/8, f. Hana Ducho, f. Aleš Wrana
VÍTKOV Ne 9.15
Opavská 116, a f. Jan Lukáš
ZÁBŘEH Ne 10.00
U Vodárny 545/2, f. Vlastislav Stejskal

Církev bratrská – Severní Morava

FRÝDEK – MÍSTEK, Ne 10.00
Václava Talicha 2266, k. Petr Kučera
VŘDLANT N. O., Ne 16.00
Dvořákova 1269, a k. P. Kučera, v. J. Valeš
HAVÍŘOV, Ne 9.00
Fryštátská 922/21, k. Martin Grohman
OPAVA, Ne 9.30
Hradecká 50, a k. Petr Polách
OSTRAVA, Ne 9.30
tř. 28. října 148, k. Daniel Jurčo
OSTRAVA – PORUBA, Ne 16.00
Žilinská 1889, dolní vchod, k. Petr Polách
VELKÁ LHOTA, Ne 9.30
Velká Lhota č.102, a k. Bedřich Smola
VSETÍN, Ne 9.30
Horní Jasenka 102, k. Karel Fáber
VSETÍN – MAJÁK, Ne 9.30
Záviše Kalandry 2, k. Bedřich Smola
ZLÍN, Ne 10.45
FS ČCE Slovenská 3063, k. Pavel Škrobák

Církev bratrská - Těšínsko

ČESKÝ TĚŠÍN, Ne 9.00
Frýdecká 28, k. Josef Sliž, k. Jaroslav Pokorný
HORNÍ SUCHÁ, Ne 9.00
Těrlická 64/353, k. Tadeáš Firla
HRÁDEK, Ne 9.30
Hrádek č.74, k. Miroslav Kulec
TRINEC, Ne 9.30
Dolní Lištná 9, a k. Slavoj Raszka, v. Jakub Vrtaňa
TRINEC – Lyžbice, Ne 9.30
Chopinova 463, Trinec – Lyžbice, k. Slavoj Raszka

Bratrská jednota baptistů

OLOMOUČ, Ne 9.30
Jeremenkova 36, k. Petr Coufal
OSTRAVA, Ne 10.00
Závoří 101/32, k Jiří Marek
PŘÍBOR, Ne 9.30
nám. S. Freuda 4
SUCHDOL NAD ODROU, Ne 10.00
Malá Strana 40, k Tomáš Mrázek
ŠUMPERK, Ne 9.30
M. R. Štefánika 10, k Pavel Mrázek
VÍKŮROVICE, Ne 9.30
Šumperská 272, k. Ivan Stanko

Evangelická církev metodistická

MIKULOV NA MORAVĚ – Ne 10.15
Purkyňova ul. 1700/2a, k. Ctírad Hrubý
VALTICE - Ne 8.30
Příční 31